

Jeg mener med Udvalget, at der dog i ethvert Fald fra Statens Side bringes større Offre af Hensyn til de communale Forhold i de Kjøbstæder, hvor der er ansat en særlig Borgmester, end i dem, hvor det ikke er Tilfældet; det troer jeg ikke, man kan benægte, om man ogsaa med nok saa megen Ret kan paastaae, at det ikke er Communen, der har forlangt den af Kongen udnævnte Borgmester.

Ordføreren: Det er mig kjært, at jeg nu ogsaa gennem den ærede Justitsminister har faaet Bekræftelse paa, hvad den ærede Finantsminister fort før Mødet sagde mig, at han vel ikke havde nogen aldeles bestemt Oplysning om dette Forslags finansielle Betydning, men at han dog ikke kunde troe, at det havde saa Meget at sige, at der var nogen Grund for ham til at fraraade det. Derved staaer altsaa Thinget i den behagelige Stilling, at det kan vedtage Forslaget uden at behøve at frygte for, at det senere vil kunne møde Modstand fra Finantsministerens Side; det er jo den bedste Stilling, hvori man kan staae med Hensyn til et Forslag. Forslaget gaaer jo tovrigt alene ud paa en ligelig Gjennemførelse af en almindelig Regel, og i denne Henseende troer jeg, at hvad jeg før yttrede, var aldeles nøagtigt, idet jeg alene holdt mig til Udbyttet af Kjendelserne. Det er virkeligt saa, at Udbyttet af Kjendelserne i Landcommunerne ligefrem tilfalder Sognene, og det har derfor noget Stødende ved sig, at man ad en Omvei — man har aabenbart ikke tænkt paa det —, uden directe at forandre Næringsloven, er kommen til at indbringe dette forholdsviis mindre Beløb i Statskassen for Kjøbstædernes Vedkommende. Saavidt jeg troer, var i dette Beløb af omtrent 10,000 Rd., som Justitsministeren nævnte, ikke indbefattet de Kjendelser, som indkomme for Borgerskabsgebyrer i de Kjøbstæder, hvor der er særlige Borgmestre. Saaledes troer jeg, at den ærede Justitsministers foreløbige Opgivelse maatte forstaaes. (Justitsministeren:

Sa!) Jeg tør her ikke tale paa Udvalgets Vegne, thi der har ikke været Leilighed til at forhandle om det stillede Underændringsforslag, men for mit eget personlige Vedkommende maa jeg sige, at hvad der gjaldt om det andet Forslag, at det ikke kunde have nogen finantfiel Betydning, gjælder vistnok ogsaa om dette; jeg skulde derfor troe, at Finantsministerens Ytring med Hensyn til Udvalgets Forslag ogsaa kan finde Anvendelse paa det ærede Medlems Forslag, og jeg seer altsaa ikke, at der skulde kunne være nogen Betænkelse ved at vedtage det. — Jeg skal, dersom det ærede Thing maatte billige det foreliggende Forslag med eller uden Underændringsforslaget, forbeholde Udvalget et Par Redaktionsforslag til 3die Behandling, saaledes blandt Andet for at fjerne en mindre heldig Udtryksmaade i Forslaget, idet der staaer to stygge „dog“, det ene midt i den første Sætning, og det andet i Begyndelsen af den næste Sætning. Ligeledes skal jeg forbeholde Udvalgets Dvervetelse af et Punkt, hvorpaa ærede Medlemmer af Thinget have henvendt min Opmærksomhed, idet der nemlig med Hensyn til den praktiske Gjennemførelse af Bestemmelsen maaskee, saaledes som den ærede Justitsminister antydede, kunde behøves et lille Tillæg med Hensyn til de allerede ansatte Embedsmænd, navnlig paa Grund af, at Loven fastsætter, at der skal finde en Opgjørelse Sted for længere Tid; men det vil ikke være et Spørgsmaal af nogensomhelst Banffelighed. Jeg haaber altsaa, at det ærede Thing ikke vil have Betænkelse ved at fjerne den lille Uligghed, der indirecte har gjort sig gjældende imod Næringslovens oprindelige Hensigt.

Da ikke Flere begjærede Ordet, sluttedes Forhandlingerne, og man gik til Afstemning, hvorved:

1) Underændringsforslag af W. Petersen til Udvalgets Ændringsforslag Nr. 1 til § 2;